

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2023, č. j. 22 A 24/2022-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Břeclav uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se žalobce dopustil tím, že v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) téhož zákona nerespektoval jako řidič motorového vozidla povinnost vyplývající z dopravní značky č. B 2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a se svým vozidlem vjel v opačném směru na jednosměrnou pozemní komunikaci. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal odvolání, které žalovaný zamítl.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobce namítal zejména nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť správní orgány při rozhodování vycházely toliko z důkazů obstaraných Policií ČR, zejména svědeckých výpovědí policistů. Krajský soud však neshledal žádné skutečnosti, které by věrohodnost výpovědí policistů zpochybnil. Nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že chování policistů bylo nevhodné a agresivní. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Postup správních orgánů byl zákonný.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Tvrdí, že nedošlo k prokázání tvrzeného skutku vůči jeho osobě a že vozidlo v dané době vůbec řídil. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v ustanovení § 3 správního řádu, když tvrzené skutečnosti neověřily dalším dokazováním.

Správní orgán neměl kromě výpovědi policistů jiný přímý důkaz (videozáznam skutku či svědecká výpověď kolemjdoucích), díky němuž by mohl stěžovatele nesporně uznat vinným ze spáchání přestupku. Správní orgán si měl takový přímý důkaz obstarat. Pokud tak neučinil, měl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout, že se stěžovatel přestupku nedopustil. Stěžovatel opětovně zpochybnil věrohodnost výpovědi policistů. Uvedl, že si policisté svoji výpověď předem připravili, aby odpovídala obsahu oznámení o přestupku. Podle stěžovatele měli policisté vážný zájem na výsledku správního řízení v jeho neprospěch. Následně poukázal, že ze správního spisu neplyne, že by policejní hlídka viděla stěžovatele na jednosměrnou komunikaci vjet. Krajský soud tak odkázal na skutečnost, že nemá oporu ve správním spise. Navíc se nevyjádřil k stěžovatelem popisovanému skutkovému stavu a tvrzením o porušení práva na spravedlivý proces. Napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[4] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil kasační stížnost s ohledem na její přijatelnost. Ve věcech, v nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je třeba zkoumat, zda je kasační stížnost přijatelná (§ 104a odst. 1 s. ř. s.), tedy zda svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V opačném případě ji Nejvyšší správní soud odmítne. Pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ Nejvyšší správní soud vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). O přijatelnou kasační stížnost se může jednat, jestliže se kasační stížnost týká a) právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; b) právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; c) jestliže existuje potřeba učinit judikaturní odklon; nebo d) jestliže lze v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledat zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Žádný z uvedených případů přijatelnosti není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[6] K otázce zjišťování skutkového stavu v řízeních o přestupcích se Nejvyšší správní soud opakovaně v minulosti vyjádřil, mimo jiné v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Uvedl, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně, další dokazování již nemusí provádět (srov. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Tak tomu bylo i v tomto případě a NSS nemá úvaze krajského soudu v tomto ohledu co vytknout. Nadto ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem stěžovatel sám žádné další důkazy nenavrhoval.

[7] Otázce věrohodnosti svědecké výpovědi policistů se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rovněž opakovaně věnoval. Například dle rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, lze policistu „*obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.*“ Výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně

pokračování

pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že policisté měli vážný zájem na výsledku správního řízení v jeho neprospěch. Tento vážný zájem nicméně ničím nedokládá. Ze správního spisu není patrné, že by policisté stěžovatele znali či měli jakýkoliv jiný zájem na negativním výsledku řízení. Spekulace stěžovatele o zaujatosti policistů k jeho osobě a koordinaci jejich výpovědí tudíž nejsou jakkoliv podložené.

[8] Stejně tak k namítané nepřezkoumatelnosti existuje bohatá judikatura NSS. Kupříkladu v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb., NSS konstatoval, že „*nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 17. 1. 2023, č. j. 4 As 49/2022-32). Krajský soud v bodu 12 napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že podle výpovědi policistů a dalších důkazů je zřejmé, že policejní hlídka viděla stěžovatele vjet na jednosměrnou komunikaci. Tyto závěry mají oporu ve správním spise. Tvrzení stěžovatele, že motorové vozidlo vůbec neřídil a na jednosměrnou komunikaci nevjel, jsou zcela nelogická a účelová. Krajský soud učinil srozumitelný a úplný přezkum rozhodnutí žalovaného, přičemž vysvětlil, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný pro závěr o vině stěžovatele.

[9] Kasační stížnost stěžovatele se tudíž týká otázek, k nimž existuje judikatura NSS. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by krajský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2023

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu

